

Андрій Бутирський

доктор юридичних наук, професор,
суддя Господарського суду Чернівецької області
(Чернівці, Україна)
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3225-7017>
a.butyrskyi@chnu.edu.ua

DOI: 10.33498/opus-2021-04-033

УДК 346.1:347.736

КЛАСИФІКАЦІЯ СТРОКІВ У ПРОЦЕДУРІ БАНКРУТСТВА

АНОТАЦІЯ. Процедура банкрутства є необхідним елементом ринкової економіки, який у підсумку забезпечує задоволення вимог кредиторів та відновлення платоспроможності боржника, що відбувається завдяки спеціальному механізму, який функціонує на підставі Кодексу України з процедур банкрутства (КУЗПБ). Для отримання зазначених результатів учасникам справи про банкрутство доводиться пройти тривалий шлях: від відкриття провадження у справі до досягнення необхідного результату (отримання коштів кредиторами, затвердження звіту ліквідатора або керуючого санацією тощо). У цьому контексті варто звернути увагу саме на тривалість процедури банкрутства, оскільки грошові кошти мають схильність до знецінення, що зумовлено інфляційними процесами у державі, або подекуди самі кредитори стають боржниками через нескінченно довгу процедуру банкрутства і неможливість отримати свої кошти.

Метою статті є розроблення авторської класифікації строків у процедурі банкрутства.

В основі справи про банкрутство завжди лежить матеріально-правовий інтерес учасників цієї процедури, задоволення якого здійснюється у межах судових процедур банкрутства, на підставі процесуальних норм КУЗПБ і Господарського процесуального кодексу України.

За результатами дослідження автор доходить висновку, що зважаючи на комплексний характер такої підгалузі господарського права, як банкрутство, у цій процедурі знаходить свій прояв велика кількість строків, що зумовлює необхідність їхньої класифікації за декількома критеріями.

Строки у процедурі банкрутства пропонуємо класифікувати за такими критеріями: видом законодавства, яке регламентує такі строки (строки, передбачені загальним законодавством, і строки, передбачені спеціальним законодавством); характером правовідносин, у яких застосовуються строки у процедурі банкрутства (матеріальні, процедурні та процесуальні); залежно від наслідків застосування (загальні строки та присікальні строки у процедурі банкрутства).

Ключові слова: банкрутство; неплатоспроможність; господарське судочинство; процедура банкрутства; матеріальні строки; процедурні строки; процесуальні строки; присікальні строки.

© Андрій Бутирський, 2021

Процедура банкрутства нині сприймається як необхідний елемент ринкової економіки, оскільки не всі суб'єкти господарювання здатні виконувати свої зобов'язання належним чином. Кінцевим результатом процедури банкрутства є задоволення вимог кредиторів та відновлення платоспроможності боржника, що відбувається завдяки спеціальному механізму, який функціонує на підставі Кодексу України з процедур банкрутства (далі – КУзПБ)¹. Для отримання зазначених вище результатів учасники справи про банкрутство мають пройти тривалий шлях: від відкриття провадження у справі до досягнення необхідного результату (отримання коштів кредиторами, затвердження звіту ліквідатора або керуючого санацією тощо). У цьому контексті варто звернути увагу саме на тривалість процедури банкрутства, оскільки грошові кошти мають схильність до знецінення, що зумовлено інфляційними процесами у державі, або подекуди самі кредитори стають боржниками через нескінченно довгу процедуру банкрутства і неможливість отримати свої кошти.

Загальний строк процедури банкрутства у КУзПБ не визначений, натомість законодавець передбачив строки для окремих судових процедур. Так, процедура розпорядження майном боржника вводиться строком до 170 календарних днів, а строк ліквідаційної процедури не повинен перевищувати 12 місяців. Новелою КУзПБ є відсутність часових меж процедури санації, що, на думку А. Грабового, є

виправданою зміною законодавства, оскільки до цього часу застосувати процедуру санації, обмежену максимально одним роком, до підприємств з довготривалим циклом виробництва або до сільськогосподарських підприємств було майже не можливо².

Наведений висновок є дискусійним, тому що відсутність чітких часових меж процедури санації може призвести до нескінченності такої процедури, від чого можуть страждати як окремі кредитори, які мають меншість у комітеті кредиторів, так і боржники, для яких ліквідаційна процедура, у певних випадках, є найбільш привабливою судовою процедурою.

Також КУзПБ детально визначає строки вчинення окремих дій у процедурі банкрутства, а саме: дату попереднього засідання суду, яке має відбутися не пізніше 70 календарних днів, а в разі великої кількості кредиторів – не пізніше трьох місяців після дати проведення підготовчого

¹ Кодекс України з процедур банкрутства: Закон України від 18 жовтня 2018 р. № 2597-VIII <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2597-19#Text>> (дата звернення: 16.11.2020).

² А. Грабовий, 'Новий порядок банкрутства в Україні на захисті кредиторів' (Національна асоціація адвокатів України, 31.10.2019) <<https://unba.org.ua/publications/4819-novij-poryadok-bankrutstva-v-ukraini-na-zahisti-kreditoriv.html>> (дата звернення: 16.11.2020).

засідання суду; строк проведення розпорядником майна інвентаризації майна боржника, який не може перевищувати двох місяців, а в разі значного обсягу майна – трьох місяців після дати проведення підготовчого засідання суду; конкурсні кредитори за вимогами, що виникли до дня відкриття провадження у справі про банкрутство, зобов'язані подати до господарського суду письмові заяви з вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують, протягом 30 днів із дня офіційного оприлюднення оголошення про відкриття провадження у справі про банкрутство тощо.

Крім того, у процедурі банкрутства застосовуються і правові норми, які передбачені Господарським процесуальним кодексом України (далі – ГПК України)³, і які регламентують процесуальні питання, зокрема й ті, що стосуються процесуальних строків (наприклад, набрання ухвалою законної сили, складання повного тексту ухвали, рішення, постанови тощо). Це обумовлено тим, що КУзПБ не повною мірою забезпечує правове регулювання процедури банкрутства з процесуальних питань. Проте ГПК України пристосований до позовного провадження, а процедура банкрутства суттєво відрізняється від останнього, що неминуче призводить до проблем при розгляді справ про банкрутство.

Вивченню різних аспектів удосконалення процедури банкрутства присвятили свої дослідження такі вітчизняні науковці, як О. Беяневич, І. Вечірко, Л. Грабован, В. Джунь, Ю. Кабенюк, Б. Поляков, П. Пригуза, В. Радзивілюк та ін. Однак доводиться констатувати, що питання класифікації строків у процедурі банкрутства залишилися малодослідженими, особливо – у контексті нового КУзПБ, що свідчить про актуальність обраної теми дослідження.

Метою дослідження є розроблення авторської класифікації строків у процедурі банкрутства.

Зважаючи на комплексний характер такої підгалузі господарського права, як банкрутство, у цій процедурі знаходить свій прояв велика кількість строків, що зумовлює необхідність їхньої класифікації за декількома критеріями.

Розглядаючи питання строків у процедурі банкрутства, необхідно звернути увагу на дуалістичний характер правового регулювання всієї процедури банкрутства. Це зумовлено тим, що порядок здійснення такої процедури визначається як нормами КУзПБ, так і нормами ГПК України. Як відзначає Б. Поляков:

Законодавство про неспроможність (банкрутство) є сукупністю норм матеріального та процесуального права. Причому реалізація норм ма-

³ Господарський процесуальний кодекс України: Закон України від 6 листопада 1991 р. № 1798-ХІІ <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text>> (дата звернення: 16.11.2020).

Андрій Бутирський

теріального права безпосередньо пов'язана з застосуванням процесуальних норм⁴.

При цьому КУзПБ є комплексним нормативно-правовим актом, у якому містяться правові норми, які регулюють матеріальні та процесуальні правовідносини, а ГПК України є допоміжним нормативно-правовим актом у процедурі банкрутства, який доповнює КУзПБ і визначає порядок вчинення окремих процесуальних дій у процедурі банкрутства. Зважаючи на наведене, можна виокремити такий критерій класифікації строків у процедурі банкрутства, як вид законодавства, яке регламентує такі строки. За цим критерієм можна визначити строки, передбачені загальним законодавством (наприклад, строки позовної давності, які визначені Цивільним кодексом України) та строки, передбачені спеціальним законодавством (наприклад, строк пред'явлення кредиторських вимог, передбачений КУзПБ).

О. Беяневич, досліджуючи застосування норм про позовну давність у процедурі банкрутства, доходить такого висновку:

До відносин, пов'язаних із визнанням недійсними правочинів боржника за заявою арбітражного керуючого в провадженні у справі про банкрутство, стаття 92 Цивільного кодексу застосовуватися не може. Відповідно, моментом початку перебігу позовної давності за заявою арбітражного керуючого не може за аналогією зі справами позовного провадження вважатися момент вчинення правочину (укладання договору), коли юридична особа дізналася або могла дізнатися про порушення свого права. Арбітражний керуючий має право подати заяву про визнання недійсними правочинів (договорів) боржника на підставі ст. 20 Закону про банкрутство з моменту його призначення ухвалою господарського суду у справі про банкрутство⁵.

Процедура банкрутства, яка передбачена КУзПБ, являє собою логічну та послідовну систему дій, які вчиняють учасники справи про банкрутство, задля досягнення необхідного для них результату. Причому у науковій літературі наголошується, що

термін “процедура банкрутства” слід використовувати не лише як судову процедуру, а як весь процес, який передував відкриттю провадження у справі про банкрутство, та власне процедуру, яку здійснює суд у справі про банкрутство⁶.

⁴ Б. М. Поляков, *Право неспроможності (банкрутства) в Україні: підручник для студентів вищих навчальних закладів* (Ін Юре 2011) 108.

⁵ Олена Беяневич, ‘Про особливості застосування норм про позовну давність у справах про банкрутство’ (2017) 10 Підприємництво, господарство і право 9.

⁶ Я. Левшина, ‘Відповідальність у процедурі банкрутства’ (дис канд юрид наук, 2020) 68.

Такий підхід до визначення поняття “процедура банкрутства” у контексті нашого дослідження є неприйнятним, оскільки значно розширює перелік правовідносин (сюди можна включити, наприклад, правовідносини, які виникають у галузі кримінального, адміністративного права) і, як наслідок, перелік строків. Тому у цій статті пропонуємо обмежити використання поняття “процедура банкрутства” рамками КУзПБ.

Що стосується класифікації відносин у справі про банкрутство, то, на думку І. Вечірка,

найбільш істотною є класифікація правовідносин по моменту їх виникнення. Саме цей фактор значною мірою обумовлює місце та роль відповідних правовідносин в загальній системі правовідносин, пов’язаних із неспроможністю (банкрутством). Виходячи із даного критерію, усі такі правовідносини можна умовно поділити на дві групи: первісні та похідні. Первісним є грошове боргове зобов’язання, яке існує між боржником і конкретним кредитором, яке змінює свій правовий стан в зв’язку з відкриттям справи про банкрутство. До кола похідних можна віднести правовідносини, які існують виключно в межах провадження у справі про банкрутство, а саме: правовідносини матеріального характеру, пов’язані з набуттям особою статусу боржника відповідно до норм законодавства про банкрутство; правовідносини процесуального характеру, які виникають в зв’язку з відкриттям справи про банкрутство та забезпечують реалізацію матеріальних норм права⁷.

Необхідно зауважити, що цілі учасників у справі про банкрутство є різними, зокрема: кредитори прагнуть максимально задовольнити свої вимоги, боржник – зберегти свій бізнес або ж розрахуватися з кредиторами з максимальною вигодою для себе, арбітражний керуючий – зберегти баланс інтересів кредиторів та боржника тощо. Однак в основі справи про банкрутство завжди лежить матеріально-правовий інтерес учасників цієї процедури, задоволення якого здійснюється у межах судових процедур банкрутства, на підставі процесуальних норм КУзПБ і ГПК України. З урахуванням наведеного, на нашу думку, у справі про банкрутство можна виокремити матеріальні, процедурні та процесуальні правовідносини, а тому й строки у процедурі банкрутства можна класифікувати залежно від характеру правовідносин.

Таким чином, за характером правовідносин, у яких застосовуються строки, можна визначити такі види строків у процедурі банкрутства: матеріальні, процедурні та процесуальні.

⁷ І Вечірко, ‘Про місце процесуальних правовідносин в системі правового регулювання відносин неспроможності (банкрутства)’ в *Сучасні виклики та актуальні проблеми судової реформи в Україні: III міжнародна науково-практична конференція* (Технодрук 2019) 115.

Матеріальними строками слід вважати строки, із застосуванням яких в учасників провадження у справі про банкрутство виникають майнові права та обов'язки. До матеріальних строків слід віднести: тримісячний строк із дня прийняття рішення про санацію, у який керуючий санацією має право відмовитися від правочинів боржника (крім вчинених правочинів, які є заходами плану санації), вчинених до відкриття провадження у справі про банкрутство, не виконаних повністю або частково (ч. 9 ст. 50 КУзПБ); 30-денний строк, протягом якого конкурсні кредитори за вимогами, що виникли до дня відкриття провадження у справі про банкрутство, зобов'язані подати до господарського суду письмові заяви з вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують (ч. 1 ст. 45 КУзПБ) тощо.

Процедурні строки у банкрутстві регламентують хід процедури банкрутства і до них належать: 15-денний строк до закінчення строку проведення процедури санації, визначеного планом санації, протягом якого керуючий санацією зобов'язаний подати зборам кредиторів письмовий звіт (ч. 1 ст. 57 КУзПБ); строк ліквідаційної процедури, який не може перевищувати 12 місяців (ст. 58 КУзПБ); зобов'язання ліквідатора не менш як один раз на місяць подавати комітету кредиторів звіт про свою діяльність, інформацію про фінансовий стан і майно боржника на день відкриття ліквідаційної процедури та під час проведення ліквідаційної процедури, про використання коштів боржника, а також іншу інформацію на вимогу комітету кредиторів (ч. 4 ст. 61 КУзПБ) та ін.

Процесуальні строки у процедурі банкрутства визначають порядок розгляду справи про банкрутство у суді. До таких строків можна віднести: п'ятиденний строк із дня надходження заяви про відкриття провадження у справі, протягом якого суд може відмовити у прийнятті заяви про відкриття провадження у справі про банкрутство (ч. 1 ст. 37 КУзПБ); п'ятиденний строк, який надається для складання повного тексту ухвали (ч. 6 ст. 233 ГПК України) тощо.

Процесуальні строки у господарському судочинстві традиційно визнаються

невід'ємною частиною механізму здійснення господарського судочинства, оскільки, саме з даними строками в першу чергу закон пов'язує упорядкованість господарського процесу, дисциплінованість учасників процесу в межах здійснення окремих процесуальних дій, ритмічність і оперативність господарського судочинства в цілому⁸.

⁸ Ю Шекера, 'Щодо значення та функцій процесуальних строків у господарському судочинстві' [2015] 15 (2) Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Юриспруденція 71.

Що стосується процесуальних строків у процедурі банкрутства, то В. Радзивілюк і Р. Поляков зазначають:

По-перше, має бути безпосередній зв'язок між строками розгляду спорів у відокремленому та основному провадженнях. Так, максимальний строк розгляду грошових вимог конкурсних кредиторів у попередньому засіданні суду згідно з системним аналізом статей 39, 44, 48 КУЗПБ не повинен перевищувати 70 днів ($170 - 90 - 10 = 70$).

Натомість мінімальний строк розгляду, скажімо, спору про визнання договору недійсним, пов'язаного із зазначеними грошовими вимогами, за правилами загального провадження відповідно до ст. 195 ГПК України становить 90 днів. До цього строку ще слід додати строк набуття чинності самого рішення суду, тобто ще 20 днів, що у сукупності становить 110 днів. Таким чином, тільки один позовний спір у відокремленому провадженні вже може розбалансувати всю процедуру банкрутства⁹.

Важливим елементом справи про банкрутство є правова визначеність розміру заборгованості боржника та складу кредиторів, завдяки чому процедура банкрутства є логічно вибудованою та передбачуваною. Такий результат досягається завдяки застосуванню у процедурі банкрутства присікального строку. Так, згідно з ч. 1 ст. 45 КУЗПБ конкурсні кредитори за вимогами, що виникли до дня відкриття провадження у справі про банкрутство, зобов'язані подати до господарського суду письмові заяви з вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують, протягом 30 днів із дня офіційного оприлюднення оголошення про відкриття провадження у справі про банкрутство. Відповідно ж до абзацу 3 ч. 4 ст. 45 КУЗПБ кредитори, вимоги яких заявлені після завершення строку, визначеного ч. 1 цієї статті, є конкурсними, однак не мають права вирішального голосу на зборах і комітеті кредиторів.

Отже, незаявлення кредитором своїх вимог до боржника у 30-денний строк із дня офіційного оприлюднення оголошення про відкриття провадження у справі про банкрутство позбавляє права таких кредиторів права вирішального голосу на зборах і комітеті кредиторів. Згаданий строк є присікальним і поновленню не підлягає. На думку Л. Грабован,

норма про позбавлення права вимоги (погашення вимоги) кредиторів не узгоджується із завданням конкурсного процесу на цій стадії, яке полягає у виявленні кредиторів та формуванні пасиву, встановленні на підставі співвідношення пасиву й активу боржника факту його неплатоспроможності, після чого – визнання боржника банкрутом та проведен-

⁹ Валерія Радзивілюк, Родіон Поляков, 'Проблеми застосування господарсько-процесуальних норм у процедурі банкрутства (неплатоспроможності)' (2020) 7 Право України 152.

Андрій Бутирський

ня ліквідаційної процедури для задоволення вимог кредиторів у встановлені строки¹⁰.

З огляду на наведене, у процедурі банкрутства, залежно від наслідків застосування, можна виокремити загальні строки та присікальні. Закінчення присікального строку, як відзначає П. Гуйван,

позбавляє управлену особу можливості судового захисту саме у зв'язку з відсутністю власне права: одночасно припиняється матеріальне право, що є об'єктом судового захисту, та право отримати примусовий захист у судовому порядку¹¹.

Як показує судова практика, 12-місячний строк ліквідаційної процедури також є присікальним строком. Так, наприклад, у постанові Північного апеляційного господарського суду від 2 вересня 2020 р. у справі № 910/21929/17

колегія звертає увагу, що в порушення ч. 4 ст. 46 Закону про банкрутство [Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом] судом першої інстанції, після передбачених Законом 12 місяців на проведення ліквідаційної процедури, не було замінено ліквідатора, хоча останнім не було виявлено та повернуто будь-яких активів боржника.

Тому при продовженні розгляду справи, суду першої інстанції слід замінити ліквідатора боржника, керуючись нормами ст. 28 КУзПБ, оскільки ліквідатор <...> не виявив будь-якого майна (майнового права, законного очікування) (ч. 4 ст. 65 КУзПБ)¹².

Із наведеної постанови суду вбачається обов'язок суду звільнити ліквідатора у випадку незавершення ліквідаційної процедури у 12-місячний строк.

Висновки. Стаття є лише спробою теоретичного осмислення класифікації строків у процедурі банкрутства і може слугувати основою для подальших наукових дискусій з окресленої тематики, оскільки, як показало дослідження, у цій сфері є багато питань, що потребують дослідження та вирішення. Зважаючи на комплексний характер такої підгалузі господарського права, як банкрутство, у цій процедурі знаходить свій прояв велика кількість строків, що зумовлює необхідність їхньої класифікації за декількома критеріями.

www.pravolia.com.ua

¹⁰ Лілія Грабован, 'Правовий статус кредиторів за Кодексом України з процедур банкрутства' (2019) 10 Підприємництво, господарство і право 55.

¹¹ П. Гуйван, 'Щодо сутнісних відмінностей давнісних і присічних строків' (2018) 34 Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Юриспруденція 61.

¹² Постанова Північного апеляційного господарського суду від 2 вересня 2020 р. у справі № 910/21929/17 <<https://reyestr.court.gov.ua/Review/91368928>> (дата звернення: 14.11.2020).

Строки у процедурі банкрутства пропонуємо класифікувати за такими критеріями: видом законодавства, яке регламентує такі строки (строки, передбачені загальним законодавством, і строки, передбачені спеціальним законодавством); характером правовідносин, у яких застосовуються строки у процедурі банкрутства (матеріальні, процедурні та процесуальні); залежно від наслідків застосування (загальні строки та присікальні строки у процедурі банкрутства).

REFERENCES

Bibliography

Authored books

1. Poliakov B, *Pravo nespromozhnosti (bankrutstva) v Ukraini: pidruchnyk dlia studentiv vyshchych navchnyh zakladiv* (In Yure 2011) (in Ukrainian).

Journal articles

2. Belianevych O, 'Pro osoblyvosti zastosuvannia norm pro pozovnu давnist u spravakh pro bankrutstvo' (2017) 10 *Pidpryemnytstvo, gospodarstvo i pravo* 9 (in Ukrainian).
3. Hrabovan L, 'Pravovy status kredytoriv za Kodeksom Ukrainy z protsedur bankrutstva' (2019) 10 *Pidpryemnytstvo, gospodarstvo i pravo* 55 (in Ukrainian).
4. Huivan P, 'Shchodo sutnisnykh vidminnostei давnisnykh i prysichnykh strokiv' (2018) 34 *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Yurysprudentsiia* 61 (in Ukrainian).
5. Radzyviliuk V, Poliakov R, 'Problemy zastosuvannia hospodarsko-protseualnykh norm u protseduri bankrutstva (neplatospromozhnosti)' (2020) 7 *Pravo Ukrainy* 156–7 (in Ukrainian).
6. Shekera Yu, 'Shchodo znachennia ta funktsii protseualnykh strokiv u hospodarskomu sudochynstvi' [2015] 15 (2) *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Yurysprudentsiia* 71 (in Ukrainian).

Thesis

7. Levshyna Ya, 'Vidpovidalnist u protseduri bankrutstva' (dys kand yuryd nauk, 2020) (in Ukrainian).

Conferense papers

8. Vechirko I, 'Pro mistse protseualnykh pravovidnosyn v systemi pravovoho rehuliuвання vidnosyn nespromozhnosti (bankrutstva)' v *Suchasni vyklyky ta aktualni problemy sudovoi reformy v Ukraini: III mizhnarodna naukovo-praktychna konferentsiia* (Tekhnodruk 2019) 117 (in Ukrainian).

Websites

9. Hrabovyi A, 'Novyi poriadok bankrutstva v Ukraini na zakhysti kredytoriv' (*Natsionalna asotsiatsiia advokativ Ukrainy*, 31.10.2019) <<https://unba.org.ua/publications/4819-novij-poryadok-bankrutstva-v-ukraini-na-zahisti-kredytoriv.html>> (accessed: 16.11.2020) (in Ukrainian).

CLASSIFICATION OF TERMS IN BANKRUPTCY PROCEDURE

ABSTRACT. Bankruptcy proceedings are a necessary element of a market economy, which ultimately ensures the satisfaction of creditors' claims and the restoration of the debtor's solvency, which is due to a special mechanism that operates on the basis of the Code of Ukraine for Bankruptcy Proceedings. To obtain these results, the parties to the bankruptcy case have to go a long way from the opening of proceedings in the case to achieve the desired result (receipt of funds by creditors, approval of the report of the liquidator or reorganization manager, etc.). In this context, it is worth paying attention to the length of the bankruptcy procedure, as money tends to depreciate due to inflation in the country, or in some cases creditors themselves become debtors due to infinitely long bankruptcy proceedings and inability to obtain their funds.

The purpose of the article is development of an author's classification of terms in bankruptcy proceedings.

The bankruptcy case is always based on the substantive interest of the participants in this procedure, which is satisfied within the bankruptcy proceedings, on the basis of the procedural rules of the Bankruptcy Procedure Code of Ukraine and the Commercial Procedural Code of Ukraine.

According to the results of the study, the author concludes that due to the complex nature of such a sub-branch of economic law as bankruptcy, this procedure is manifested by a large number of terms, which necessitates their classification by several criteria.

The terms in bankruptcy procedure are proposed to be classified according to the following criteria: according to the type of legislation governing such terms, the latter should be divided into: terms provided by general legislation and terms provided by special legislation; by the nature of the legal relationship in which the terms are applied in the bankruptcy procedure, the latter can be divided into: substantive, procedural and processual; depending on the consequences of the application, it is possible to distinguish the general terms and cut-off terms in the bankruptcy procedure.

KEYWORDS: bankruptcy; insolvency; economic litigation; bankruptcy procedure; substantive terms; procedural terms; processual terms; cut-off terms.